

Ændring, om vi faar den gennemført, maa medføre Ændringer i Fabriksloven og Ulykkesforsikringsloven, men vi vil naa et betydeligt Skridt frem, om vi kommer bort fra al denne Særbeskatning af enkelte Stænder og erhvervsdrivende i vort Land, en Beskatning, som jo i allerhøjeste Grad vækker Mistillid der, hvor den praktiseres.

Jeg har nu omtalt saavel de Ændringsforslag, som vi stiller alene, som dem, vi stiller sammen med de Radikale og sammen med Venstre. Der er et Ændringsforslag, Nr. 46, som gaar ud paa at forandre Navnet „Invalidforsikringsretten“ til „Invalidforsikringsraadet“ og „Præsident“ til „Formand“. Det er en formel Ændring. Vi har ment, at Invalidforsikringsretten virkede i samme Plan som Arbejderforsikringsraadet, og derfor har vi stillet dette Ændringsforslag, som jeg har paa Fornemmelserne man i hvert Fald fra Venstres og maaske ogsaa fra de to andre Partiers Side vil tage en velvillig Stilling til ved at stemme for dem.

Jeg skal da anbefale saavel de af de Konservative alene som de af os sammen med Venstre og hele Udvalget stillede Ændringsforslag.

P. Munch: Det ærede Medlem, der talte som Ordfører for det konservative Folkeparti, sagde om Invalidforsikringsloven, at det var den af de sociale Love, der i højest Grad havde bidraget til at lægge den sociale Lovgivning for Had, og det er jo rigtigt, at det er den af Lovene, overfor hvilken den stærkeste Kritik har været udøvet, og hvor Enkelttilfælde har gjort Indtryk paa mange Mennesker paa saadan Vis, at de derigennem har faaet en Uvillie overfor megen social Lovgivning. Men naar jeg ser paa dette Lovforslag, saaledes som det vil komme til at se ud, hvis de Forslag, om hvilke Flertallet af Udvalget har samlet sig, gennemføres, maa jeg sige, at det er min Overbevisning, at dette Lovforslags Gennemførelse ikke vil afbøde Misforholdet og ikke dæmpe de Klager, der nu lyder. Jeg føler mig tværtimod overbevist om, at det vil øge Misforholdet og forstærke Klagerne. Jeg er endog overbevist om, at hvis Lovforslaget virkelig gennemføres i denne Skikkelse, vil de nærmest kommende Aar bringe et Kaos paa dette Omraade, et Virvar af Klager, en Strid i Kommune efter Kommune, en Række vanskelige Tilfældes Afgørelse, som utvivlsomt vil stille den sociale Lovgivning i et meget ringere Lys, end Tilfældet er nu.

Et Misforhold, der meget hyppigt

peges paa, er dette, at adskillige nu nyder denne Rente, medens de Mennesker, der kender dem, har et Indtryk af, at de i Virkeligheden ikke har de $\frac{2}{3}$ Invaliditet, der er Betingelsen for at nyde Renten, og mange er af den Opfattelse — og vist med Rette —, at helt faa af saadanne Tilfælde er der ikke. Men naar jeg ser paa Lovforslaget her, anviser det saa nogen som helst Udvej til at rette dette Forhold? Ikke den mindste. Det bliver i ingen Henseende lettere at komme over Vanskelighederne, end det er efter den bestaaende Lov.

Et andet Forhold, der springer mange i Øjnene som et Misforhold, er dette, at Mennesker, der har en naturlig, lovmæssig Forsørger, faar samme Hjælp som de, der ingen Forsørger har, ja, endogsaa samme Hjælp som de, der efter gældende Regler er forpligtede til at forsørge 2, 3, 4, maaske 5 Personer. Rettes dette Misforhold ved Lovforslaget, som det nu foreligger? Ikke i mindste Maade.

Der er et tredie Misforhold, som man ofte har drøftet. Det er dette, at uanset den forskellige Invaliditetsgrad er Renten ens for alle. Her skal jeg erkende, at der gøres et Forsøg paa at ændre dette paa eet Punkt, men Forsøget gøres under en saadan Form og har en saadan Karakter, at jeg ikke tror, det paa nogen Maade vil kunne virke tilfredsstillende. Naar man, den Gang Loven blev givet, og ogsaa under senere Overvejelser bestandig er vejet tilbage for at foretage en Graduering efter Invaliditetsgraden, hænger det jo sammen med, at alle de sagkyndige, der har arbejdet med Lovens Udførelse i det praktiske Liv, har næret meget stor Betænkelighed ved at opstille Regler og foretage en Adskillelse mellem de forskellige Grupper indenfor den Kreds, som har over $\frac{2}{3}$ Invaliditet. Man gør nu fra Forslagsstillernes Side et Forsøg paa dog at foretage en Adskillelse her, idet man skelner mellem dem, der maa anses for fuldkommen hjælpeløse, og de øvrige. Man regner med, at 10—20 pCt. af de nuværende Invalidider — og de fremtidige Invalidider vel ogsaa — kan betegnes som fuldkommen hjælpeløse, og for deres Vedkommende mener man at kunne opretholde den 800 Kr.s Rente, medens man for alle de andre 80—90 pCt. over hele Linien vil sætte den ned til 540 Kr. Tanken i dette er for saa vidt den samme som i den højtærede Ministers Forslag, da det blev forelagt: 540 Kr. som Hovedregel og saa et vist Tillæg dertil. Tillæget er her tænkt større og ensartet for Land og By, men Princippet er for saa vidt det samme.